Фейлетон

Ви не були у Мари?!

Був чудовий зимовий ранок. Вулиці Харкова поступово оживали, заповнювались перехожими. Починався напружений день індустріального міста. Несподівано серед пішоходів замаячила колоритна фігура нашого знайомого Альберта Пестрова, якого раніш зустрічали на Сумській лише в вечірні часи. Куди він спозаранку?

Ледве наздогнавши його, ми запитали:

— Альберте, що трапилося? В таку рань ти вже на ногах...

— Нічого не вдієш, — відповів він, не притишуючи кроку, — лечу в політехнічний інститут.

— В політехнічний?!

Здивування наше було цілком зрозумілим, якщо згадати, що Пестров по закінченні десяти класів ніде не вчився і не працював.

— В інститутську перукарню, — пояснив Альберт. — Стиль теж потребує жертв!

Побачивши, що здивування не кидає наших облич, він запитав у свою чергу:

— А ви хіба не у Мари стрижетесь?

Але тут же, критично оглянувши наші зачіски, констатував з неприхованим жалем:

— Ви, чуваки, бачу, далекі від стилю. Не стригтись у Мари — безглуздя, срамота. Мара — це ж люкс-стиль, це ж — мода, це ж...

Він аж захлинався від почуттів, що переповнювали його.

Ні, це вже було занадто. Так заінтригувати! Хоч ми і не були прибічниками так званого стилю, не відвідати славетну перукарку після такої розповіді було вище наших сил.

І от наступного дня, коли стрілка електрогодинника переповзла пів на восьму, ми були біля перукарні, розташованої в корпусі політехнічного інституту. Перед очима постала дивовижна картина. Східці, що вели на другий поверх, були буквально всіяні «стильно» одягнутими гультіпаками. Вся ця компанія жваво перекидалась останніми новинами.

— Вчора, — розповідав якийсь франт, дуже схожий своїм виглядом на папугу, — я був у Будинку архітектора. Там до того колосально «лабали» (себто грали Ред.) «буги-вуги», що наші почували себе на сьомому небі.

Потім він щось пошепки додав сусідові, і обидва зареготали.

Таке «товариство» не приваблювало нас, і ми вирішили завітати сюди трохи пізніше, коли вся ця «братія» зникне.

Нарешті, години чекань залишилися позаду. Ми в перукарні. Десятки стомлених облич байдуже поглянули у наш бік і знов занурились в подерті ілюстровані журнали дворічної давнини. В кутку навпроти кілька чоловік сперечалися про модні шкарпетки. Поруч солодко позіхав якийсь надто «модний» відвідувач. Вся ця картина трохи нагадувала зал чекання для транзитних пасажирів на вокзалі.

— Хто далі? — почулося з другої кімнати.

Мовчанка.

— Хто далі? — ще раз запросив, підійшовши до клієнтів, високий чоловік. Не дочекавшись відповіді, він наблизився до наших одягнутих з шиком сусідів.

— Ви голитесь?

— Так, але.. ми до іншого майстра.

— А ви? — звернувся перукар до хлопця-«папуги».

— Я теж.

Чоловік, що запрошував, поволі повернувся на своє робоче місце.

Підвівшись, мій товариш попрямував до крісла ображеного майстра. І — о, диво! — заспані обличчя раптом ожили, по прихожій поповз шепіток:

— Жертва! Жертва знайшлась! Плакала його зачіска...

Але трапилося навпаки. Під невимушеними рухами майстра Василя Григоровича Бойка голова мого товариша набувала дедалі більш красивої форми. Відчувалась рука спеціаліста. Я з захопленням стежив за його роботою, а потім звернувся до свого сусіда:

— Добре працює старий майстер. Дивно, чому до нього ніхто не пішов?

— Цей перукар не може стильно стригти. Зачіски «Сан-Франціско» і «ластівчин хвіст» для нього недосяжні. Це робить тільки Мара Ярошенко. Тому-то, бачите, і доводиться чекати по 3—4 години, пропускаючи і лекції, і семінари, і лабораторні заняття...

Придивившись пильніше до клієнтів, ми впізнали багатьох ранкових «піжонів».

Піклуючись про «стильну» зачіску, ці молоді люди пускали на вітер багато дорогоцінного часу. І де? На території політехнічного інституту!

Вийшовши з перукарні, ми побачили за рогом інші двері, а над ними вивіску: «Комітет комсомолу політехнічного інституту». Дуже хотілося підійти, постукати у ці двері і запитати вголос тих, хто ховається за нею:

— Товариші, невже ви не бачите цього потворства, яке робиться поруч з вами? Доки буде існувати мерзенне гніздо «стиляг» під вашим дахом?

О. МАГАС,
Ю. СІРОЧЕНКО.

Гості нашого міста

Три дні гостювали у харківських студентів громадяни Німецької Демократичної Республіки, що навчаються в Москві. Гості зустрілись в оперному театрі з представниками учнівської молоді нашого міста, виступили з великим концертом.

Хвилюючою була зустріч товаришів з НДР з студентами інституту інженерів транспорту. Доктор технічних наук професор Чиркін розповів прибулим про роботу кафедри локомотивів. Особливу увагу гості звернули на методи підготовки спеціалістів для обслуговування залізниць, які незабаром перейдуть на тепло- та електротягу. Гості побували також на заняттях спортивних секцій.

— Ми дуже раді, що ознайомились з крупнішим вузом Харкова і побачили на власні очі, як живуть і вчаться студенти-залізничники, — сказала на прощання член делегації Маргот Хельзіг.

— Ми віримо, що ця зустріч внесе свій, хай невеликий, вклад у справу зміцнення дружби між нашими народами,— заявив Хайнц Бауер.

Під час перебування у нашому місті гості завітали на ХТЗ, на завод «Світло шахтаря», до студентів гірничого та політехнічного інститутів. З Харкова вони виїхали до Одеси.

Трибуна піонервожатого

МОЇ ПОМІЧНИКИ

Шкільна перерва. Всюди веселий гомін, сміх. Ось кілька дівчаток, зібравшись тісною зграйкою, обговорюють тільки-но минулий урок, інші розпочали якусь гру, а хлопчики майже на весь коридор завели спір про якогось футболіста. І всюди можна зустріти піонерів з червоними нашивками на лівому рукаві. Хто вони? Чому так уважно прислухаються до їх зауважень товариші? Це піонери-активісти, перші помічники вожатого.

...День вступу до лав юних ленінців Коля Клименко запам'ятав на все життя. А через кілька днів у клас, де вчився хлопчик, прийшов вожатий Володя. Організували ланки, створили загін. Колю обрали ланковим.

Перше піонерське доручення! Повертаючись додонести на нього лобзики, картон, матерію. Під керівництвом вчителів вони навчаться робити різноманітні подарунки-сувеніри. Одержавши необхідні знання на семінарах, ланкові навчать потім всіх піонерів.

На одному із зборів піонери навчилися переплітати книги. Вони почали збирати макулатуру, металевий брухт, вирощувати квіти, створювати тимурівські команди.

Коля Клименко та інші ланкові провадили екскурсії на підприємства, зма-